

XIV. LEÓ PÁPA ÜZENETE A NAGYSZÜLŐK ÉS IDŐSEK HATODIK VILÁGNAPJÁRA

[Szent Joakim és Szent Anna emléknapja, 2026. július 26.]

Én sosem feledkezem meg rólad (Iz 49,15)

Kedves Testvéreim!

Izajás próféta által az Úr megígéri, hogy sosem feledkezik meg egyikünkről sem. Biztosít bennünket arról, hogy a tenyerére rajzolta arcunkat (vö. Iz 49,16), és hogy szeretete nagyobb, mint az anya szeretete gyermeke iránt (vö. Iz 49,15). A próféta segítségével egy meghitt, élénk párbeszédbe pillanthatunk be, melyben Isten minden egyes emberhez és az egész néphez tegező formában beszél. Ma is úgy olvashatjuk ezeket a szavakat, mint amelyek valamennyiünkre vonatkoznak, és mindenki magára vonatkoztatva hallhatja: „Sosem feledkezem meg rólad.”

E szavak vigasszal és bizalommal töltenek el. Választ adnak az ember szívét szorongató érzésre: „Elhagyott az Úr, megfeledkezett rólam” (Iz 49,14). A Szentírásban, különösen a zsoltárokból hányszor fakad imádság abból a fájdalmas magára hagyatottságból, amelyben az ember úgy érzi, hogy senki sem törődik vele, és élete senkinek sem fontos! Az elfeledettség fájdalmas érzése sajnos sok ember közös tapasztalata, s köztük nem kevés az idős ember. Isten szeretete azonban senkiről sem feledkezik meg: igazságot szolgáló tettként mutatkozik meg, és választ ad a névtelenségre, melyben az emberi élet oly gyakran elvész. Mintha sok idős ember életére fátyol borulna, mely elhalványítja arcvonásait, s a feledés homályába burkolná őket. Ez történik azokban a házakban, ahol magány uralkodik, s azokban az idősothonokban is, ahol félő, hogy az emberek egyedsége az ágyszámukra vagy betegségeikre szűkül.

A nagyszülők és idősek világnapja jó alkalom arra, hogy újra felfedezzük: az Egyház arra kapott meghívást, hogy mindenki anyja legyen, és bármely életkorban mindig lehetséges újra ráébredni, hogy Isten fiai és leányai vagyunk. Legyen ez a nap ösztönzés mindenki számára, különösen a fiataloknak, hogy újra gyakorolják azt a szép szokást, hogy meglátogatják nagyszüleiket, a család idős tagjait, s azokat is, akiket senki sem látogat. Vigyétek el nekik ezzel az üzenettel és jelenlétetekkel a pápa közelségét és szeretetét! Tegyétek lehetővé, hogy a próféta szavai – „Én sosem feledkezem meg rólad” – egy figyelmes és szeretetteljes találkozás formáját öltse! Egy olyan korban, amikor egyre inkább felgyorsulnak a folyamatok és sok minden darabjaira hullik, a konkrét, hús-vér ember továbbra is rászorul arra, hogy gondoskodjanak róla, hogy észrevegyék és elismerjék: gyengéd kezekre, odafigyelő értelemre és jóságos szavakra van szüksége. A digitális kultúra

megsokszorozza a kapcsolódásokat, és új találkozási lehetőségeket kínál; az emberi szív azonban továbbra is őrzi a közelség nélkülözhetetlen igényét” (*Magnifica humanitas* kezdetű enciklika, 239. pont).

Az Egyház ismeri idősebb gyermekei szenvedését; jól tudja, hogy sok esetben előítéletekkel tekintenek rájuk, és tehernek tartják őket; tudatában van annak, hogy a nyereségközpontú gazdaság gyengíti a családi kötelekeket; tudja, hogy sok idős embert magukra hagynak gyermekeik, akiket a kivándorlás vagy olykor a háborús szolgálat kényszere szakít el tőlük. Mindezen okok miatt örömmel hirdeti az Úr ígését: „Én sosem feledkezem meg rólad!”

Minden életkorban, de különösen akkor, amikor már nem vagyunk fiatalok, vigasztaló felfedezni – ahogy Boldog I. János Pál mondta –, hogy „Isten alkonyt nem ismerő szeretetének” címzettjei vagyunk, és „tudjuk: tekintetét mindig rajtunk tartja, még akkor is, amikor úgy tűnik, éjszaka van. Édesapánk ő; de még inkább édesanyánk” (*Úrangyala*, 1978. szeptember 10.). Még ha nem is magától értődő így gondolkodni, az igazság az, hogy öregeknél sem szűnünk meg fiak és leányok lenni, ezért nap mint nap érvényes marad a meghívás, hogy vessük magunkat Isten karjaiba, aki egyszerre apai és anyai szeretettel szeret bennünket.

Isten gyengéd szeretetének a felfedezése sokak számára az élet folyamán történik meg, olykor éppen annak utolsó szakaszában. A múlttól eltérően ugyanis egyre gyakrabban előfordul, hogy valaki úgy jut el az időskorba, hogy nem volt valódi hittapasztalata. Az előrehaladott kor ebben az esetben – azokból a kérdésekből kiindulva, amelyek az élet ezen szakaszában különösen sürgetően vetődnek fel – alkalmas idővé válhat a lelki élet megkezdésére vagy újrakezdésére. Ezen az új úton felismerhetjük, hogy Isten, amint Szent Ágoston mondja, „anya, mert melengtet, táplál, szoptat, oltalmaz” (*Magyarázat a huszonhatodik zsoltárhoz*, II, 18). Ez a felismerés segít abban, hogy ne szégyelljük a felszínre kerülő törekenységet, és annak megértésében is, hogy mindannyian mindig rászorulunk egymásra, s az odafigyelés és a gondoskodás koldusai vagyunk. Ekkor pedig gyermeki bizalommal fordulhatunk imádságban Istenhez, aki közel jön hozzánk, és akit tanulunk felismerni gyengédségében. Sosem késő, hogy elkezdjünk hozzá fordulni! Ez mindannyiunk számára nagy ajándék lehet.

Kedves idősek, Ferenc pápa „új népnek” nevezett benneteket (*Katekézis*, 2022. február 23.), mivel az emberiség történetében még sosem volt ilyen magas az időskorúak száma. Ezért különösen fontos, hogy veletek mint „új néppel” elgondolkodjunk azon, mi lehet a hivatásunk akkor, amikor úgy tűnik, hogy az ember életét kezdettől kísérő törekenység kerül túlsúlyba. Azt szeretném mondani nektek, hogy ne féljetek a törekenységtől! Éppen ez a gyengeség rejt magában olyan új lehetőséget, amely az élet többi időszakát is megvilágítja. A törekenység ugyanis, ha elfogadjuk és elismerjük, „megnyitja a szívet a kölcsönös támogatásra, és Annak segítségül hívására, aki megadhatja azt, amit semmiféle emberi hatalom nem képes biztosítani: a szívek mély kiengesztelődését, s ezzel együtt az igazi békét” (*Találkozó az algériai közösséggel az Afrikai Miasszonyunk-bazilikában*, Algírban, 2026. április 13.).

Így élhetjük meg keresztényként az öregkort: „törekenyen”, ugyanakkor „meghívottként”, hiszen minden férfi és minden nő idősen is újjászülethet (vö. Jn 3,4–6), és a prófétaival együtt kiálthatja: „Megtérés és nyugalom által szabadulunk meg; nyugodtság és bizalom által lesz erőnk” (Iz 30,15). Ez az erő arra hívhat bennünket, hogy az emberi együttélés biztosítása érdekében ne a gőg és a hatalom útját válasszuk, hanem a kiengesztelődés és az igazi béke útját. Ebben az időszakban, melyet oly nagy mértékben sújt a háborús és a társadalmi erőszak, sokan teszik fel a kérdést, hogy milyen világban fognak felnőni

unokáik. Arra buzdítalak benneteket, kedves testvéreim, hogy csatlakozzatok hozzám, és kitartóan imádkozzunk, hogy mielőbb béke köszöntsön az egész világra.

Idős testvéreim, köszönöm, hogy nap mint nap imáitokkal, különösen a rózsafüzér imádkozásával támogattok. Szívből viszonzom ezt, és azt kívánom, hogy az Úr újítson meg bennünket mindenkor a hitben, reményben és szeretetben, ő, aki sosem feledkezik meg rólunk!

Kelt a Vatikánban, 2026. június 15-én.

XIV. Leó pápa